

зафири. Палав слънчев лъч святкаше из кехлибаренорусата ѝ коса. Да ѝ каже ли? Но той знае, че това дълбоко ще я натъжи. Защо да огорчава бедното дете?

- Един приятел ми го подари.

- Този, който ти помогна да избягаш ли?

- Да.

Мария въздъхна облекчително. Но в дъното на душата ѝ остана утайка на съмнение. Тя облегна главата си върху дънера на дървото и нежно се усмихна. Сякаш очакваше от княза съдбоносните слова. Но той стоеше замислен, погледът му беше залутан в нещо далечно и невидимо. И нищо не каза.

Мария наведе глава, за да вдъхне от острия мирис на китката и да скрие в нея две малки бисерни сълзи.

- Тук ли сте? - се обади един весел глас из дърветата.

Иванко, Слава и Борил, заедно с още няколко млади боляри и болярки, се появиха с китки от дребни благоуханни ягоди в ръце.

- Почакайте един миг, - каза Иванко, - ще се притека да занеса тая китка на царицата, - и той веднага изчезна, последван от недоверчивия поглед на Слава.

Като минаваше край Зоя, която разправяше на куп любопитни болярки разни небивалици из византийския живот, той ѝ ~~отиде~~ ^{поднесе} част от ягодите и успя незабелязано да ѝ пришепне.

- Какво да правя! Не се отделя от мене...

А когато се върна при младите, тръсна шеговито яката си и каза:

- Ух! За малко щях да остана при едни вехти свраки! Едва се спасих...

Слава глумливо му се закани с пръст: